

Til sidst faldt imidlertid mit Øje paa Regnskabet for Aaret 1909—10. Jeg tog Tallene der, regnede dem efter, og saa fik jeg noget omkring de 13 pCt. Jeg sagde da til mig selv: Der maa det vist være. Og hvad er saa Forklaringen? Ja, Forklaringen er denne; at Regnskabet for 1909—10 er et i de engelske Regnskabers Historie fuldkommen enestaaende Regnskab. Sagen er nemlig den, hvad den højtærede Finansminister ikke vil være uvidende om, at i 1909 forkastede det engelske Overhus Finansloven, og naar Finansloven forkastes i England, gaar det saaledes til, hvad den højtærede Finansminister vil være fuldkommen paa det rene med, at de almindelige Skatter gaa ind, som om ingenting var sket, men Indkomstskatten kan ikke opkræves, og saa faar man ikke andre Indkomstskatter ind end dem, som Folk frivillig betale, og Folk betale som Regel ikke frivillig, før de ere nødte til det, i hvert Fald ikke i fuld Udstrækning. Derfor kom der i Finansaaret 1909—10 kun 13 Mill. ind i Stedet for, at der vilde være kommet nogle og Tredive Mill. £, hvis den fulde Indkomstskat var gaaet ind. Som Følge deraf blev der et Underskud af 26 Mill. £ paa det engelske Statsregnskab. Det er aabenbart dette Regnskab, som Statistisk Bureaus Beregner er falden over: Det lunefulde Tilfælde har spillet netop dette Regnskab i Hænderne paa ham. Det er ikke saa forfærdeligt, det er der ikke noget at sige til, man maa tage det rent mekanisk paa et Bureau. Men hvad der derimod synes mig at være noget at sige til, det er det, at den højtærede Finansminister møder med dette Tal for os i Rigsdagen. Jeg ved ikke, om den højtærede Minister har det saaledes med de Tal, som han forelægger for os, at han ikke ser dem igennem, før han læser dem op for os, for hvis han blot havde set dem igennem forinden og tænkt sig en lille Smule om, kan jeg ikke tro andet end, at en Mand som han, der lige i Forvejen havde holdt en lille Tale om hele Karakteren af den engelske Indkomstskat, ogsaa maatte være paa det rene med, hvilken Rolle denne Indkomstskat spiller i det engelske Regnskab og det engelske Budget, og hvis han havde været paa det rene med dette, saa vilde han aldrig have præsenteret disse 13 pCt. for det høje Ting som Udtryk for Forholdene i England i saa Henseende. Saa vilde han have set, hvorledes Forholdet var, thi det er ikke en Fejl, som drejer sig om nogle faa Procent, men det udgør en kæmpemæssig Forskel. Forholdet er det, at hvis vi tage det engelske Budget for

1911—12, saa viser det sig, at der beløber Indkomstskatten sig til 44,3 Mill. £, Bygnings- og Grundskatterne udgøre 3,4 Mill. £, Arveafgiften beløber sig til 25,1 Mill. £, Stempel og Gebyrer, som jeg har slaaet sammen her, da jeg ikke vidste, hvorledes den højtærede Finansminister havde draget Skillelinien for Englands Vedkommende, beløbe sig til 9,6 Mill. £ og Told og Forbrugsafgifterne til 69,6 Mill. £. Hertil kommer saa 29,6 Mill. £ af Post og Domæner og saadant noget. Naar man nu tager disse Tal og ligesom den højtærede Finansminister ser bort fra Postindtægterne og kun regner med det samme, som han regnede med, saa blive Indkomstskatten og de smaa Ejendomsskatter 31 pCt. og ikke 13,1 pCt. Det skulde man næsten tro, at den højtærede Finansminister i alt Fald i de store Træk havde vidst, saa at han ikke havde kunnet møde for os her med et Tal, der i den Grad var feilagtigt som det, han paa dette Punkt har fremlagt for os. Det har ingen helt ringe Betydning, thi Forholdet er jo dette, at disse 13,1 pCt. ogsaa ere gode at agitere med, og hvis de ikke blive stoppede i Farten, er jeg ogsaa vis paa, at de vilde være gaaede deres Sejrsdans gennem Landet i de moderate Aviser — som jeg maaske maa kalde dem — og i Udtalelser af Talere, der tilhøre den højtærede Finansministers Parti. Jeg vil nu haabe, at man, efter at det er blevet oplyst, hvorledes Forholdet er i saa Henseende, vil undgaa i alt Fald, at de 13,1 pCt. komme til at spille en Rolle i Agitationen. Jeg er ikke helt sikker paa det, men jeg paa kalder mine ærede Kollegers Bistand overfor deres Partifæller i saa Henseende til at stoppe de 13,1 pCt., hvor de faa Lejlighed til det, og til ikke at rejse ud i Landet og sige, at de direkte Skatter udgøre dobbelt saa stor en Del af Budgettet i Danmark som i England, for de ere en betydelig større Del af Budgettet i England, end de ere i Danmark.

Nu ved jeg, at den højtærede Finansminister siger, at jeg er saa streng overfor ham, han var helt bevæget over det foreleden Dag, og han sagde, at jeg var bleven en saa forfærdelig Moralprædikant overfor ham. Jeg har set i det Partis Blade, som støtter den højtærede Minister, at han har den Opfattelse, at vi fra vor Side nære særligt Nag overfor den højtærede Finansminister. Derom vil jeg gerne sige, at det er aldeles ikke Tilfældet. Tværtimod, kunde jeg fristes til at sige, men jeg synes ikke, det er for meget forlangt af den højtærede Finansminister, at han noget sjældnere